

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: JUDr. M. K.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2001, č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 52 Cad 40/2006 - 1,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, č. j. 52 Cad 40/2006 - 1 ze dne 20. 4. 2006, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2001, č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001, jímž žalovaný dle ustanovení § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, rozhodl o zániku nároku na příspěvek za službu dnem 1. 2. 2001.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatel dále uvedl, že žaloba byla podána ve lhůtě, neboť rozhodnutí žalovaného bylo dosaženo trestným činem, čímž došlo k úmyslnému bezdůvodnému obohacení žalovaného, které se promlčuje za 10 let ode dne, kdy k němu došlo. Stěžovatel v kasační stížnosti dále

mimo jiné uvedl, že žalovaný nerozhodl o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o přiznání starobního důchodu a na stěžovatelovo odvolání odpověděl pouze dopisem. Stěžovateli tak v důsledku této nečinnosti žalovaného nezbylo než vzít odvolání v tísni a za nápadně nevýhodných podmínek zpět. Stěžovatel tvrdil, že dle stanoviska žalovaného sice nevyčerpal řádné opravné prostředky, nezákonným postupem žalovaného však dle stěžovatele došlo k úmyslnému bezdůvodnému obohacení plněním z neplatného právního úkonu žalovaného. Dle svého vyjádření se stěžovatel rozhodl podat žalobu, neboť vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které měly vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný mimo jiné uvedl, že stěžovatel nepodal proti rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001 ze dne 3. 1. 2001 odvolání, jak mu to umožňovalo ustanovení § 132 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., a nebyly tedy splněny ani podmínky pro přezkoumání předmětného rozhodnutí soudem dle ustanovení § 247 odst. 2 a § 250 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění platném ke dni 26. 1. 2001. Žaloba byla dle žalovaného podána opožděně a napadené rozhodnutí krajského soudu proto žalovaný považuje za správné.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný svým rozhodnutím č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001 ze dne 3. 1. 2001 sdělil stěžovateli, že dle ustanovení § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. mu dnem 1. 2. 2001 zanikne nárok na příspěvek za službu ve výši 8423 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaný uvedl, že příspěvek za službu nenáleží ode dne vzniku nároku na starobní důchod, který měl dle doložených dokladů stěžovateli vzniknout dne 2. 1. 2001 (z obsahu správního a soudního spisu však Nejvyšší správní soud zjistil, že ohledně tohoto data se jedná o chybu v psaní, a správný den vzniku nároku na starobní důchod je 1. 2. 2001). Stěžovatel byl žalovaným poučen, že proti rozhodnutí může podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a že odvolání nemá odkladný účinek. Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 10. 1. 2001.

Dne 12. 1. 2001 požádal stěžovatel o přiznání starobního důchodu, a to ode dne 2. 2. 2001. Svým rozhodnutím č. j. OSZ - 51389 - 16/VD - SI - 2001 ze dne 30. 1. 2001 přiznal žalovaný stěžovateli starobní důchod ve výši 7089 K měsíčně, a to od 2. 2. 2001. Stěžovatel byl žalovaným poučen, že proti rozhodnutí může podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 19. 2. 2001 k poštovní přepravě odvolání, v němž nesouhlasil s výpočtem procentní výměry starobního důchodu a žádal o přiznání výhodnější částky dle ustanovení § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Přípisem ze dne 23. 2. 2001 podal žalovaný stěžovateli vysvětlení postupu výpočtu výše jeho starobního důchodu. Podáním ze dne 9. 3. 2001, doručeným žalovanému dne 14. 3. 2001, vzal stěžovatel své odvolání zpět.

Ze soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti relevantní pro řízení o kasační stížnosti. Dne 7. 9. 2005 podal stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001 ze dne 3. 1. 2001 a proti rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 51389 - 16/VD - SI - 2001 ze dne 30. 1. 2001 žalobu k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji postoupil příslušnému krajskému soudu. Stěžovatel uvedl, že rozhodnutí žalovaného jsou svým obsahem v neprospěch účastníka a že nesprávným postupem správního orgánu byla stěžovateli odňata možnost účastnit se řízení. Stěžovatel žádal zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost.

Napadeným rozhodnutím krajského soudu byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001 ze dne 3. 1. 2001 vyloučena k samostatnému projednání a následně odmítnuta pro opožděnost. Ve svém odůvodnění krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001 ze dne 3. 1. 2001 bylo stěžovateli doručeno dne 10. 1. 2001, přičemž stěžovatel měl právo je napadnout opravným prostředkem k soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení, což však neučinil. Krajský soud proto žalobu odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížností je napadeno usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, z povahy věci jsou tedy stěžovatelova tvrzení podřaditelná pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nerozhodl-li krajský soud ve věci samé, ale žalobu odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se v řízení o kasační stížnosti jinými důvody uvedenými stěžovatelem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Soud rozhodující ve správním soudnictvím usnesením odmítne žalobu, jestliže je podle soudního řádu správního nepřípustná [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Dle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřípustná tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného. Toto ustanovení plně koresponduje s ustanovením § 5 s. ř. s., dle kterého se ochrany veřejných subjektivních práv ve správním soudnictví lze domáhat teprve po vyčerpání řádných opravných prostředků, pokud je právní úprava připouští. Žalovaný vydal dne 3. 1. 2001 rozhodnutí č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001 o zániku nároku na příspěvek za službu dle ustanovení § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. Proti tomuto rozhodnutí bylo možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí dle ustanovení § 132 zákona č. 186/1992 Sb. Odvolání bylo možno podat u služebního funkcionáře, který rozhodnutí vydal, v posuzovaném případě tedy u orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. O možnosti podání odvolání byl stěžovatel žalovaným poučen. Stěžovatel však proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2001, č. j. OSZ - 51389 - 15/VD - Kř - 2001, odvolání nepodal a nebyla tak splněna podmínka přípustnosti žaloby proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že proti rozhodnutí žalovaného odvolání podal, jak je však ze správního spisu patrné, odvolání bylo podáno pouze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2001, č. j. OSZ - 51389 - 16/VD - S1 - 2001, kterým byl stěžovateli přiznán starobní důchod, tedy proti rozhodnutí, které není předmětem tohoto řízení. Stěžovatel vzal navíc toto své odvolání zpět, a proto ani ve vztahu k řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2001, č. j. OSZ - 51389 - 16/VD - S1 - 2001, by podmínka vyčerpání řádných opravných prostředků nebyla splněna.

Krajský soud v odůvodnění uvedl, že návrh stěžovatele odmítl pro opožděnost dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že krajský soud měl nejprve zkoumat, zda žaloba je vůbec přípustná; pokud by došel k závěru,

že je v projednávané věci dán důvod nepřipustnosti, nebylo třeba dále zkoumat, zda je žaloba opožděná. Nepřipustná žaloba by neměla být odmítnuta z důvodu, že byla podána po zákonem stanovené lhůtě, jinými slovy, důvod pro odmítnutí spočívající v nepřipustnosti vylučuje použití důvodu odmítnutí návrhu pro opožděnost. Z hlediska důvodnosti kasační stížnosti se však nejedná o vadný postup krajského soudu, který by zakládal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Výrok krajského soudu o odmítnutí žaloby je správný a kasační stížnost jen proti důvodům rozhodnutí by byla ostatně nepřipustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Je nad to evidentní, že žaloba byla skutečně podána opožděně, neboť není pochyb o tom, že nebyla dodržena dvouměsíční lhůta pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud stěžovatelem tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, námitku stěžovatele neshledal důvodnou a kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu